

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119206451
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119206451.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: M. M., G.: XX.XX.XXXX, K. L.Q. XXX, XXX XX L. právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, IČO 31954448, so sídlom Sovietskych hrdinov 66, 089 01 Svidník proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47967692, so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava-Nové Mesto, právne zastúpený: JUDr. Oskar Chnápko, advokát, IČO 45018201, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica o primerané finančné zadostučinenie 1.017,06 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 000 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom došlým súdu dňa 01.04.2019 sa žalobca na žalovanom domáhal zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1017,06 €. V žalobe uviedol, že

1.1. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 32Csp/173/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, som bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 32Csp/173/2017, zo 16.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.1.2019.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„19. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že celková výška nákladov je 341,12 eura, pričom pri vynásobení počtu splátok a ich výšky (30 x 46 eur = 1 380 eur) dospejeme k inej výške celkových nákladov spojených s úverom (1 380 eur - 1 000 eur = 380 eur). Na základe tohto nie je teda vôbec jednoznačné, akú sumu mala žalobkyňa celkovo uhradiť (1 380 eura alebo 1341,12 eura?) a teda aké boli skutočné celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Podľa názoru súdu ide o klamlivé uvádzanie jednej z najpodstatnejších obsahových náležitostí úverovej zmluvy, ktorá v podstate spotrebiteľovi má povedať, akú celkovú čiastku veriteľovi napokon zaplatí. Súd dodáva, že pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa nezapočítaval náklady na poistenie (v zmysle ust. § 2 písm. c) bod 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch). Vzhľadom k uvedenému je možné prijať záver, že výška celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom nebola uvedená správne, čo má z hľadiska posudzovania náležitostí spotrebiteľskej zmluvy ten následok, akoby v zmluve nebola uvedená vôbec.

20. Pri závere o absencii náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch majúcich za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 2 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch), je treba vychádzať z toho, že žalobkyňa bola povinná uhradiť žalovanému (jeho právnenmu

predchodcovi) iba sumu istiny, t.j. 1 000 eur. Vzhľadom k tomu, že bolo preukázané, že žalobkyňa uhradila Poštovej banke, a.s. sumu 937,06 eura (čl. 8-9) a žalovanému, ktorý je právnym nástupcom spoločnosti PRO CIVITAS, a.s. sumu 1 080 eura (10), spolu teda 2 017,06 eura, súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 017,06 eura.

33. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.

37. Podmienka uvedená v čl. 4 bod 4.6 obchodných podmienok zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti ustanoveniu § 566 Občianskeho zákonníka, lebo nerešpektuje vôľu spotrebiteľa plniť konkrétny dlh. Preskúvaná zmluvná podmienka a) neprimerane v neprospech spotrebiteľa zhoršuje jeho postavenie oproti právnej úprave v Občianskom zákonníku a b) nebola individuálne dojednaná, čo je zrejmé z toho, že je súčasťou obchodných podmienok, ktoré spotrebiteľ nemá možnosť ani len teoreticky ovplyvniť.

41. Vzhľadom k tomu, že obchodné podmienky neboli žalobkyňou individuálne dojednané, súd žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, vyhovel. Na neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v čl. 4 bod 4.6 obchodných podmienok nemení nič ani dohoda o splátkovom kalendári, ktorá nemohla konvalidovať už raz neplatnú/neprijateľnú zmluvnú podmienku.“

1.2. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa:

„Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“

Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadostučinenie za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v základnom konaní.

Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu.

Keďže som spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Primerané finančné zadostučinenie preto požadujem vo výške 1 017,06 eura, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na môj úkor bezdôvodne obohatiť.

2. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril nasledujúco:

2.1. Podľa ustanovenia § 161 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok ďalej len „CSP“, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

Podľa ustanovenia § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 CSP, na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí, súd skúma, či sa spor nemá prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní.

Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 CSP, ak súd na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone zistí, že spor sa má prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní, konanie zastaví.

Žalovaný týmto vznáša námietku nedostatku právomoci súdu tento spor prejednávať.

Žalobca uzavrel s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX. Súčasťou zmluvy o úvere je ustanovenie Čl. 3 bodu 7 zmluvy, podľa ktorého: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ Žalobca v žalobe žiada súd, aby žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1017,06 Eur. Svoj nárok žalobca odôvodňuje rozsudkom v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 32Csp/173/2017, v ktorom Okresný súd Prešov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1017,06 € a určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že rozsudok Okresného súdu Prešov č. 32Csp/173/2017-49 zo dňa 16.11.2018 nenadobudol právoplatnosť dňa 03.01.2019, nakoľko administratívnym nedopatrením na strane súdu nebolo nami včas podané odvolanie proti uvedenému rozsudku zaradené do registra, čím došlo k nesprávnosti a vygenerovaniu doložky právoplatnosti a vykonateľnosti predmetného rozsudku, ktorá doložka bola zrušená a momentálne je vec vedená pod sp. zn. 32Csp/173/2017 v štádiu odvolacieho konania. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca podal žalobu predčasne, keď ešte nedisponuje

právoplatným rozhodnutím, v ktorom by bola úspešný a od ktorého by odvodzoval dôvodnosť podanej žaloby.

V zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Z uvedených skutočností nie je jasné, čím žalovaný porušil práva žalobcu. Žalovaný žiadal od žalobcu len to, čo mu po práve patrilo. Porušením povinností žalobcu vyplývajúcich zo zmluvy o úvere mal žalovaný nárok požadovať od žalobcu uspokojenie svojej pohľadávky. Žalobca vo svojom podaní nijako nepreukázal, že žalovaný porušil právne predpisy, ktoré by zakladali nárok žalobcu ako spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie.

V prípade, ak žalobca požaduje náhradu primeraného finančného zadosťučinenia, žalovaný má za to, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia môže žalobca uplatňovať len pri podanej ústavnej sťažnosti v konaní vedenom pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Podľa právneho názoru žalovaného, žalobca nemá žiadne právo uplatňovať si pred Okresným súdom Galanta nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

Žalobca, ako sme uviedli vyššie nepreukázal, že si na súde úspešne uplatnil žalobu na zdržanie sa vykonávania zrážok zo mzdy žalovaným, teda nijako nepreukázal porušenie svojich práva žalovaným, ktoré by zakladalo nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

Na základe vyššie uvedených skutočností považujeme nárok žalobcu na uplatnené finančné zadosťučinenie za nedôvodný, právne neudržateľný ako aj zjavne neprimeraný. Výška požadovanej nemajetkovej ujmy v sume 1017,06 Eur nebola žalobcom nijakým relevantným spôsobom odôvodnená a špecifikovaná, čo pokladáme nielen za nesprávne, ale i arbitrárne a absurdné, ničím nepodložené.

V uvedenej súvislosti poukazujeme na skutočnosť, že žalovaný si uplatňoval od žalobcu svoju splatnú pohľadávku výlučne v medziach zákona a v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Opätovne poukazujeme na skutočnosť, že žalovaný mal voči žalobcovi splatný dlh. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu považujeme za zjavne neopodstatnený, účelový a tendenčný, nemajúci oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. Žalovaný ďalej poukazuje, aj v zmysle vyššie uvedených skutočností, na skutočnosť, že žalobca nezaplatil svoj dlh, ktorý vyplýva z úverovej zmluvy, ktorou si požičal peňažné prostriedky, pričom samotný žalobca porušil zmluvné podmienky. Máme za to, že žiadať preto v tejto situácii od žalovaného vyplatenie finančného zadosťučinenia, nepovažujeme za dôvodné. Máme za to, že za dôležité je potrebné považovať predovšetkým to, či u spotrebiteľa išlo o hrozbu a ujmu. Žalobca slobodne a vážne uzatvoril s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o úvere, na základe ktorej Poštová banka, a. s. poskytla žalobcovi finančné prostriedky. Žalobca poskytnuté peňažné plnenie zo strany Poštovej banky, a. s. spotreboval, avšak v rozpore so zmluvou, v ktorej sa zaviazal poskytnuté peňažné plnenie vrátiť a zaplatiť úroky, splátky úveru riadne a včas nesplácal, čím sa celý úver vrátane príslušenstva stal predčasne splatným.

Žalobca uvádza a poukazuje na rozhodnutie okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 32Csp/173/2017, poukazuje na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, čo však nijakým spôsobom nepotvrdil. Žalobca neuviedol žiadne tvrdenie ani listinu, ktorými by podložil svoje tvrdenie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere. V tejto súvislosti uvádzame, že dôkazné bremeno leží na žalobcovi aby preukázal svoje tvrdenia, od ktorých odvodzuje žalovaný nárok. Nakoľko žalobca svoje tvrdenia v žalobe ničím nepodložil, máme zato že žaloba je nedôvodná. Žalobcom požadovaná suma 1017,06 Eur je zjavne neprimeraná, absurdná a nedôvodná. Žalovaný má teda za to, že žalobca nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pretože nárok na jeho vyplatenie vôbec nevznikol a navyše je úplne jasné, že suma 1017,06 Eur, vyčíslená žalobcom je zjavne neprimeraná a nedôvodná.

3. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 32Csp/173/2017, takto rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 017,06 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 01.12.2017 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Obchodných podmienkach k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXXzo V. XX.XX.XXXX v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6 v znení: Platby od klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzovníka (2) sankčný úrok (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3.2. V rámci odvolacieho konania voči uvedenému rozsudku KS v Prešove rozsudkom sp. zn. 12Co/61/2019, takto rozhodol

I. Potvrďuje sa rozsudok.

4. Vyššie zistený skutkový stav súd právne posudzoval nasledujúco:

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013 - Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.6.2013 - Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

4.1. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi.

4.2. V prejednávanej príhode možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré spôsobilo priamu finančnú ujmu spotrebiteľovi vo výške 1017,06 €. Na odstránenie tohto nepriaznivého stavu musel žalobca absolvovať súdne konanie, v ktorom sa domohol úspešne práva na vrátenie týchto finančných prostriedkov.

4.3. Pri výklade § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. treba akcentovať, že súčasné znenie § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, žeby sa vyžadovala, čo len potenciálna ujma. Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Rovnako zákon o ochrane spotrebiteľa nepodmieňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie tým, že bolo zasiahnuté do osobnostných práv spotrebiteľa. Preto finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno porovnávať s finančným zadosťučinením, ktoré sa priznáva za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnosti poškodeného. Týmto je daná aj odpoveď na argumentáciu žalovaného, ktorej podstatu spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie dané až „vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak“. Podľa názoru súdu dotknuté zákonné ustanovenie žiadnu takúto podmienku nestanovuje a naopak dovršuje sa ním ochrana spotrebiteľa v dodávateľom spôsobenom závadnom spotrebiteľskom vzťahu

4.4. Súd má za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

4.5. Pokiaľ ide o znenie relevantného § 3 ods.5 ZOS - „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ má súd za to, že

nie je viazaný doslovným znením zákona a výklad podaný žalovaným nie je správny. Doslovné znenie síce jazykovým výkladom zvädza k tomu, že porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa musí udiať kumulatívne z dôvodu použitia zlučovacej spojky „a“ ale iba jazykový výklad však k správneému výkladu právnej normy nestačí. Ústavný súd ČR a NSS ČR v jazykovému výkladu právnej normy uviedli - Naprosto neudržiteľným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity (Pl. ÚS 33/97). Soud [...] není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jenž mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci (Pl. ÚS 21/96). Doslovný (gramatický) výklad není jedinou metodou interpretace právní normy; není ani metodou nejspolehlivější ((1133/2007 Sb. NSS). Otročné následování doslovného znění zákona [...] nemá v moderním právním státě opodstatnění (1940/2009 Sb. NSS). Za podstatný súd považuje výklad teleologický. Podľa učebnice Teorie práva autorů J. Boguszak, J. Čapek, A. Gerloch - usiluje soud při teleologickém výkladu o postižení smyslu, resp. cíle právní normy v souvislosti s nejvšeobecnějšími podmínkami ... v nichž se má norma realizovat. Jde tedy o hledání účelu zákonného ustanovení, a to v kontextu společenských podmínek v okamžiku provádění interpretace. Procesný súd má teda za to, že cieľom zákonodarcu nebolo obmedziť počet prípadov, pri ktorých sa spotrebiteľ môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia, práve naopak a preto je v citovanej právnej norme spojku „a“ potrebné vykladať vo význame „alebo“.

5. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi porušil minimálne nasledujúce zákonné povinnosti.

Podľa § 4 ods.2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - Predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu (žalovaný nebol oprávnený požadovať a inkasovať zaplatenie úrokov v úverovom vzťahu),

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, ako aj podľa § 4 ods.2 písm.j) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

5.1. Pri neexistencii kritérií pre určovanie výšky finančného zadosťučinenia, tak súd prihliadal najmä na výšku žalovaným pôvodne získaného bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a za primerané okolnostiam považuje finančné zadosťučinenie vo výške 1000,00 €.

6. Vo vzťahu k námietku nedostatku právomoci súdu vec rozhodovať z dôvodu existencie rozhodcovskej doložky súd uvádza:

6.1. Je zrejmé, že už v konaní 32Csp/173/2017 nebola rozhodcovská doložka akceptovaná. O tom svedčí to, že súd pri svojom rozhodovaní nevychádzal z rozhodcovského rozsudku.

6.2. Pravdou je, že žalovaným prednesená rozhodcovská doložka sa v zmluve o úvere uzavretej pôvodne ako veriteľom Poštovou bankou a.s. nachádza. Túto doložku súd však považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku vzhľadom na jej umiestnenie v zmluve bez zvýraznenia jej dôležitosti ako aj najmä preto, že je písaná takmer nečitateľným malým písmom a teda aj jej samotné zachytenie v zmluve je pre nezrozumiteľnosť jej grafického vyjadrenia neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

6.3. Podstatné je však aj to, že aj pri platnosti tejto rozhodcovskej doložky právomoc OS Prešov daná bola, keďže prejednávaná vec nie je sporom zo zmluvy o úvere ale sporom založeným na § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

7. Na prípadnú námietku žalovaného, že on nebol tvorcom zmluvy a poskytovateľom úveru, odpovedá okresný súd nasledujúcimi rozhodnutiami KS v Prešove:

O 23Co/83/2017 - Aj keď žalovaný zmluvu so žalobkyňou neuzatváral, je nepochybné, že on bol účastníkom konania vo veci 24C/233/2015 <<http://merit.slv.cz/24C/233/2015>>, a preto konštatovanie, že žalovaná uplatnila voči žalobcovi svoje spotrebiteľské práva, je správne. Nie je dôležité či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich

spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

O 5Co/147/2018 - K odvolacej námietke žalovaného, že nebol účastníkom úverového vzťahu odvolací súd uvádza, že sám žalovaný ako žalobca bol stranou v spore sp.zn. 11C/147/2014, kde si uplatňoval aj nároky, u ktorých súd zistil porušenie spotrebiteľského práva terajšieho žalobcu. Preto je žalovaný aj podľa názoru odvolacieho súdu vo veci pasívne legitimovaný. Táto odvolacia námietka preto nie je dôvodná.

8. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8.1. Žalobca v konaní plne úspešný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.